

Telegraful Român

FOAIE RELIGIOASĂ EDITATĂ DE ARHIEPISCOPIA ORTODOXĂ ROMÂNĂ DE ALBA-IULIA ȘI SIBIU

PREȚUL INSERTIUNILOR:

Un cm² 60 bani pentru odată; dacă se publică de mai multe ori, se dă rabat corespunzător. Insertiunile se adresează ADMINISTRĂȚIEI Telegrafului Român, Sibiu, strada 1 Mai, nr. 35.

ARTICOLELE ȘI CORESPONDENȚA

se adresează REDACȚIEI Telegrafului Român, Sibiu, str. 1 Mai 35. — Articolele nepublicate nu se înapoiază. — Scrisorile nefrancate se refuză.

ABONAMENTUL:

Pe un an: 24 lei
Pe 6 luni: 12 lei
Pe 3 luni: 6 lei

Credința noastră

5. Hristocentrismul

Am prezentat pînă acum Cuvîntul lui Dumnezeu — cuvînt sfînt, Sfînta Scriptură — Cartea Bisericii. Acum scoatem în lumină faptul că Cuvîntul lui Dumnezeu (cel scris și cel nescris, deci Sfînta Tradiție și Sfînta Scriptură) are în centrul lui pe Iisus Hristos.

a) Într-adevăr toată tradiția străveche, din care mare parte a fost scrisă în primele cărți ale Vechiului Testament și toată Tradiția Apostolică, scrișă apoi mare parte în Noul Testament, s-a concentrat în jurul lui Iisus Hristos.

În Vechiul Testament, după căderea în păcat a primei perechi de oameni, Dumnezeu făgăduiește venirea unui Mîntuitor, care va „zdrobi capul” șarpelui, adică va nimici puterea răului (a păcatului) (Geneză 3, 5). Această făgăduință e numită „prima Evanghelie”, adică prima „veste bună” a eliberării omenirii de sub robia păcatului. Nădejdea aceasta a Mesiei, a Eliberatorului, s-a păstrat la toate popoarele, ca o moștenire scumpă de la protopărinții noștri (Adam și Eva). De aceea în toate religiile pămîntului găsim urme despre nădejdea într-un Mîntuitor, care va veni. Cum însă — pe măsură ce oamenii s-au înmulțit și s-au așezat în diferite locuri — ei au căzut în o mulțime de credințe false, Dumnezeu — după potopul lui Noe — a făcut un nou legămînt cu Noe și fiii lui: Sim, Ham și Iafet (Gen. 9, 17) și a binecuvîntat pe Sim (Gen. 9, 26) și pe urmașii lui. Dintre acești urmași Dumnezeu a ales pe Avraam, din seminția căruia (Isac, Iacob, Iosif ș. a.) se va naște Mesia, Mîntuitorul tuturor. Această seminție e poporul israelitean, pe care Dumnezeu — prin Moise — l-a scos din robia faraonilor și — prin Iisus Navi — l-a așezat în Țara Făgăduinței, țara patriarhilor Avraam, Isac și Iacob. Întreg Vechiul Testament, toată viața poporului israelitean, se bazează pe nădejdea venirii Mesiei, despre care proorocii spun că va fi din rîdăcina lui Iesse, din neamul lui David (II Regi 7, 12—14), se va naște din Fecioară în Betleem (Isaia 7, 14; Mih. 5, 2), va fi împărat, arhiereu și prooroc (Deut. 18, 18—19), va intra biruitor în Ierusalim (Maleahi 2, 1), va pătimi răstignire și va învia (Is. 53; Ps. 15, 10), va așeza un nou legămînt spre mîntuirea tuturor popoarelor, va întemeia o împărăție veșnică a păcii și a înfrățirii (Isaia 2, 4; Ieremia 31, 31—34) și va veni la sfîrșitul veacurilor să judece viii și morții (Daniil 12, 2—3). Astfel toată „legea Vechiului Testament” și toată viața poporului israelitean este îndreptată spre vremea cînd va veni Hristos — Mîntuitorul lumii, căci El nu va mîntui numai seminția lui Avraam (care avea descoperirea specială de la Dumnezeu despre Mesia), ci toate semințiile pămîntului, care (pe temeiul promisiunii făcute lui Adam și Eva și lui Noe) așteptau de asemenea pe Izbăvitorul. Putem dar spune că în centrul Vechiului Testament stă Hristos, că vremea înainte de

Hristos e vremea așteptării cu nădejde tare a venirii lui Hristos.

Noul Testament este tot plin de Iisus Hristos, în care s-au împlinit proorociile celor vechi și așteptările lor.

b) Dar dacă Hristos este în centrul Sfintei Scripturi (și al Sfintei Tradiții), trebuie să precizăm că El nu e singur, ci cu Biserica Sa. Sfîntul Apostol Pavel ne spune că Hristos este Capul Bisericii, iar Biserica este trupul lui Hristos (Efes. 4, 15—16; 5, 23—29). Așadar, Hristosul întreg este unitatea Hristos e Biserica (trupul). Unde e Hristos e Biserica Lui; unde e Biserica e Hristos. Așa cum omul întreg e cap și trup, care nu se pot despărți, așa Hristos și Biserica sînt într-o unitate nedespărțită. Sfînții Părinți spun că Biserica a existat în rai, unde Adam și Eva trăiau sub ocrotirea lui Dumnezeu, căci Biserica e comuniunea dintre Dumnezeu și oameni. După căderea în păcat ea este Biserica Vechiului Testament, a seminției lui Noe, Sim, Avraam, Moisi ș. a., a poporului israelitean, care e Biserica așteptării lui Mesia, credinței și nădejzii în Mesia ce va veni (Evrei 11, 33, 39), căci „Legea a fost călăuză spre Hristos” (Gal. 3, 24). Legătura prin legea cea sfîntă dintre Dumnezeu și această Biserica (a poporului israelitean) este asemănată cu unitatea dintre soț și soție. De aceea e lăudată credințioșia lui Israil și osîndită căderea lui

în fărădelegi — făgăduindu-se totodată o nouă „logodire” între Domnul și Biserica „întru credințioșie”, „după dreptate și bunăcuviință, întru bună-tate și dragoste” (Osea 2), „logodire” care s-a realizat în Iisus Hristos, care „a iubit Biserica și s-a dat pe Sine pentru ea”, ca ea „să fie sfîntă și fără prihană” (Efes. 5, 25—27).

Așadar, Hristos stă în centrul Sfintei Scripturi a Vechiului și Noului Testament, însă nu izolat ci împreună cu Biserica, al cărei început pe pămînt este de la prima pereche de oameni și a cărei realizare — după vremea așteptării — e în Iisus Hristos, ca la sfîrșitul veacurilor să apară întru toată strălucirea ei, ca o adevărată mireasă a lui Hristos (Apoc. 21, 9; 22, 17).

De aceea Sfînta Scriptură (ca și Sfînta Tradiție) ne învață că niciodată Hristos n-a fost despărțit de Biserica, ci întotdeauna El a fost una cu Ea, a lucrat prin Ea, e una cu Ea și lucrează în Ea de-a lungul veacurilor, ca Ea să fie preamărită întru slavă veșnică la vreme sorocită, dar necunoscută nouă.

Se cuvine, dar, să înțelegem că aceia care despart Sf. Scriptură (Cuvîntul lui Dumnezeu) de Biserica, pe Hristos (Mesia) de Biserica, sînt pe cale greșită, căci calea adevărată este calea Bisericii noastre, care propovăduiește unitatea dintre Hristos și Biserica, de la începutul ei pînă în veșnicie — căci cel ce este în Hristos e și în Biserica, și cel ce este în Biserica e și în Hristos.

† NICOLAE

Mitropolitul Ardealului

Lumina lui Hristos

Sîntem în plină primăvară. Îi este greu graiului să redea nesfîrșitul șir de aspecte, de forme, de frumuseți pe care acest anotimp al vieții ni-l așterne în față. Ca prin minune, ca prin farmec, natura s-a dezlănțuit într-o uriașă explozie de binecuvîntări: potop de verdeață ne înconjoară, covoare infinite și multicolore de flori ne desfată, neîntrecute concerte ale zburătoarelor ne încîntă auzul. Toate acestea și încă altele asemenea lor au darul de a ne însenina zilele, de a ne mări dragostea de viață, bucuria de a trăi.

Pentru noi creștinii însă, acest anotimp al primăverii vine și cu alte temeuri de bucurie, de înveselire. Și anume, așa cum razele calde ale soarelui de primăvară trezește la viață, ca dintr-un somn adînc, întreaga fire, la fel și Învieria Domnului din mormîntul pecetluit și păzit cu strajă puternică umple de lumină, de sens, de bucurie întreaga noastră viață creștină.

Astfel, ne stăruie încă în minte chipul preotului, care în noaptea de Învierie ne cheamă cu voce caldă, din fața sfîntului altar: „Veniți de luați lumină!”. Și ne-am aprins nu numai făclia văzută cu care, după sfînta slujbă, ne-am îndreptat și ne-am luminat calea spre casele noastre, ci mai ales ne-am umplut sufletele de lumină cea tainică dar vie, reală a Mîntuitorului nostru Iisus Hristos. Căci, așa cum ne încredințază Sfîntul Apostol Ioan, El este „lumina cea adevărată care luminează pe tot omul care vine în lume” (Ioan 1, 9).

Și într-adevăr, dacă ne gîndim la Slujba Învierii, dacă ne gîndim la toate celelalte slujbe care au urmat Sf. Paști, la cîntările pe care le-am auzit și continuăm să le auzim mai ales în această perioadă dintre Învierie și Pogorîrea Duhului Sfînt, ne dăm seama cum cu adevărat viața noastră se pătrunde, este străbătută mai vădit de lumina lui Hristos, simțim cum întreaga noastră făptură devine mai domestică, mai blîndă, mai pașnică și mai bună, mai deschisă spre semenii noștri, mai gata a le sta în ajutor, mai gata spre tot lucrul bun. Și niși nu se poate să fie altfel, cînd ne umplem sufletul cu cîntări ca acestea: „Ziua Învierii și să ne luminăm, că din moarte la viață și de pe pămînt la cer, Hristos-Dumnezeu ne-a trecut”, sau: „Să ne curățim simțirile și să vedem pe Hristos, strălucind cu neapropiata lumină a Învierii”, ori: „Ziua Învierii și să ne luminăm cu prăznuirea și unul pe altul să ne îmbrățișăm și să zicem fraților și celor ce ne urăsc pe noi. Să iertăm toate pentru Învierie”.

Acestea și alte asemenea cîntări auzindu-le și, mai ales, hrînindu-ne mintea și inima cu ele, de bună seamă că au darul de a lumina cu adevărat, au puterea de-a înălța viața noastră de fiecare zi, de-a ne-o face mai cinstitoare pentru noi și cei din jurul nostru, mai plină de omenie, mai după voia lui Dumnezeu. Acum, în aceste zile de dumnezeiască strălucire, înțelegem parcă mai bine cuvintele Psalmistului care zice: „La tine — la Părintele nostru ceresc — este izvorul vieții, întru lu-

(Continuare în pag. 4)

Iisus Hristos — Mîntuitorul

În drumețiile sale pentru vestirea Evangheliei Domnului nostru Iisus Hristos, Apostolul Pavel a ajuns și în orașul Corint, capitala Greciei de miazăzi. Corintul era, în vremea aceea, unul din orașele vestite ale imperiului roman, îndată după Roma, simbol al puterii, după Atena, simbol al înțelepciunii și, după Efes, faima Asiei Mici. El era mai ales un oraș comercial, în care circulau tot felul de mărfuri între Răsărit și Apus și, o dată cu ele, tot felul de păreri, de concepții filozofice și, firește, tot felul de credințe religioase.

Din punct de vedere moral, Corintul era socotit „bazarul deșertăciunilor”. Un fel de nouă Sodomă.

În Corint a stat Apostolul Pavel aproape doi ani. A întemeiat o comunitate creștină, constând din evrei și elini.

La început, creștinii se adunau în sinagogă, apoi în casa unui creștin grec, iar Apostolul găzduia în familia bunilor credincioși Acvila și Priscila, împletitori de corturi.

Într-un oraș în care desfrîul era în floare, alergarea după bogăție, mărire și putere era o adevărată întrecere, tot felul de credințe religioase deșarte căutau aderenți, iar mica comunitate creștină era ca o insulă în mijlocul unei mări, gata să o înghită. Ea a dat multe griji și zdroabă Sf. Apostol Pavel.

Trebuia să-i apere pe creștini de viața trăită în fărădelegi a corintenilor, de tot felul de ademeniri, să-i împace pe noii convertiți dintre iudei și elini, căci se iviseră împerecheri și dezbinări între ei și, mai ales, trebuia să apere și să propovăduiască învățătura cea nouă despre Dumnezeu și să arate că Iisus Hristos este Mesia cel adevărat, Fiul lui Dumnezeu. Toate acestea nu erau lucruri ușoare și fără risc.

Creștinii erau priviți cu dispreț de necreștini. Adeseori îi întrebau „Cine sînteți voi? Care este învățătura voastră? În cine credeți?”

Informați, desigur, despre această stare de lucruri, după ce plecaseră de la ei, Apostolul Pavel le scrie aceste cuvinte de mărturisire și îmbărbătare: „*Noi propovăduim pe Hristos cel răstignit: pentru iudei sminteală, pentru păgîni nebunie, iar pentru noi cei chemați, fie iudei, fie elini, pe Hristos puterea lui Dumnezeu și înțelepciunea lui Dumnezeu*” (I Cor. 1, 23—25).

Așadar, creștinii cred și mărturisesc pe „Hristos cel răstignit, puterea și înțelepciunea lui Dumnezeu”.

O asemenea propovăduire a stîrnit nedumerire, atît din partea iudeilor cît și a elinilor. Apostolul este pîrît la noul consul că „învață pe oameni să cinstească pe Dumnezeu nu după lege”. Căci elinii îl socoteau pe Dumnezeu ca pe un stăpîn absolut, răzbnunător și gata de pedeapsă față de oricine i-ar înfrînge voia. Un împărat atotputernic, căruia i se supuneau toți și îi slujeau necondiționat. Fie că îi ziceau Jupiter ca romanii, fie că îi ziceau Zeus ca grecii, Dumnezeu era pentru ei un tiran, plin de patimi, în fața căruia tremurau toți. Pînă la venirea Mîntuitorului, divinitatea era închipuită ca o ființă înspăimîntătoare, ascunsă în pietre, animale fioroase, duhuri rele, idoli sau zeități pline de patimi.

Pentru ei vestirea unui Dumnezeu bun, care a trimis în lume pe Fiul Său să slujească omului și să-și dea viața pentru răsumpărarea lumii din păcat, părea o „nebunie”.

Iudeii, la rîndul lor, cu toate că păstrasera credința într-un Dumnezeu, călăuziți de către Duhul Sfînt, prin prooroci, îl socoteau pe Dumnezeu ca pe un părinte drept și aspru al poporului iudeu, care poartă grijă numai de poporul ales și este împotriva tuturor dușmanilor acestui popor. Mesia pe care-l așteptau ei, avea să-i elibereze de sub stăpînirea împăratului roman. Hristos cel răstignit era pentru ei o „sminteală”.

Cu toată această împotrivire, Apostolul Pavel nu se rușinează să mărturisească și să propovăduiască pe Hristos cel răstignit, care este pentru creștinii din orice neam „puterea și înțelepciunea lui Dumnezeu”.

Printr-o asemenea propovăduire a lui Hristos, Apotolul Pavel avea să îngroape părerile greșite ale lumii vechi despre Dumnezeu. El avea să-l facă cunoscut pe Dumnezeu ca iubire.

Ucenicul care pusese capul pe pieptul Mîntuitorului la Cina cea de Taină și care văzuse pînă la capăt fapta iubirii lui Dumnezeu pentru noi — adică jertfa de pe cruce — ne-a lăsat această mărturie: „Dumnezeu este dragoste” (I Ioan 4, 8). Ca să continue tot el că „întru aceasta s-a arătat dra-

gostea lui Dumnezeu către noi, că pe Fiul său cel Unul născut l-a trimis Dumnezeu în lume, ca prin el viața să avem” (I Ioan 4, 9).

Iar vestirea lui Hristos cel răstignit nu este altceva decît mărturisirea acestei nemărginite iubiri a lui Dumnezeu, care s-a arătat prin suprema faptă de dăruire a Fiului lui Dumnezeu pentru oameni.

De obicei cînd vorbim despre Dumnezeu, gîndul se îndreaptă fără să vrem spre cer, spre stele, vrînd parcă să ne spună că este undeva departe de noi. Aceasta este o părere rămasă prin ereditate de la felul cum îl închipuiau cei vechi pe Dumnezeu, pînă la venirea Domnului nostru Iisus Hristos. De la Mîntuitorul am învățat că Dumnezeu nu este departe de oameni, că El poate fi aflat în profunzimile vieții. „*Dumnezeu este dragoste și acela care rămîne în dragoste, rămîne în Dumnezeu și Dumnezeu rămîne în el*”.

Noi îl mărturisim și trăim cu Dumnezeu, îi dovedim existența ori de cîte ori viața ne este luminată de dragoste, de dragoste pentru oameni. Nimeni nu poate iubi pe Dumnezeu pe care nu-l vede, dacă nu iubește pe fratele său pe care îl vede, ne încredințăm cuvîntul Scripturii.

Jertfa de pe cruce a Domnului nostru Iisus Hristos ne-a arătat această cale de iubire și dăruire pentru binele semenilor noștri. El a venit în lume nu ca să i se slujească, ci ca să slujească și să-și dea viața preț de răsumpărare pentru mulți.

„*Mai mare dragoste decît aceasta nimeni nu are, ca viața lui să-și pună pentru prieteni*” (Ioan 5, 13). Dar, Hristos cel răstignit a arătat o asemenea

iubire nu numai pentru „prieteni săi”, ci și pentru vrăjmași, pentru cei ce l-au batjocorit, scuipat și lovit

Prin El puterea cea neajunsă a lui Dumnezeu s-a coborît în „slăbiciune”, ca să înscrie biruința asupra morții și s-a arătat înțelepciunea lui Dumnezeu ca să se adeverească faptul că mîntuirea în veac și în veșnicie se dobîndește prin jertfa de sine, izvorîată din dragoste.

Prin El s-a arătat dragostea lui Dumnezeu chiar atunci cînd noi nu eram vrednici de ea. Și „prin aceasta noi am cunoscut iubirea, că El și-a dat viața pentru noi” (I Ioan 3, 16). „Dumnezeu este iubire” și iubirea Lui e cerul care ne acoperă, e lumina care ne luminează și ne încălzește, e viața prin care se cheazăuște nemurirea noastră.

Putea-vom zice despre această iubire împreună cu Sf. Ambrozie: „De vrei să-ți tîmăduiești ranele, iubirea lui Dumnezeu e doctor. De arde în tine conștiința fărădelegilor, El este milostiv și iertător. Te temi de moarte, El este viața. Rîvnești cerul, El ți-l poate da. Vrei să fugi de întuneric, El este lumina. Ești flămînd, El este pîinea vieții” (De virginitate).

„Dumnezeu este iubire”. Florile se trezesc din somnul iernii la întîlnirea cu razele soarelui. Ființele își refac viața la chemarea aceleiași călduri”.

Iar noi creștinii ne trezim la viața nouă, prin întîlnirea cu Hristos cel răstignit, cu dragostea jertfelnică a lui Dumnezeu, din care înțelegem că însuși scopul suprem al vieții este dăruirea pentru mai binele și mîntuirea semenilor noștri.

Prot. V. Coman

Gînduri despre dragostea creștină

Iubirea sau dragostea este revărsare de elan spiritual în afară de sine, este căutare și dăruire pentru binele altuia, contopire cu altul, simbioză în comunitate de euri cu o singură simțire, voință și gîndire. Pe aripile ei, sufletul urcă la cer și se unește cu Dumnezeu, coboară în lume și se unește cu semenii săi.

Mîntuitorul Hristos a lăsat creștinilor iubirea Sa ca Testament, zicînd: „Poruncă nouă vă dau vouă, să vă iubiți unul pe altul, precum v-am iubit eu pe voi” (Ioan 13, 34). În dogoarea iubirii simbolizată prin Sf. Cruce — Dumnezeu îmbrățișează omenirea ca o mare familie a Sa, în care oamenii trăiesc o viață nouă pătrunși de conștiința adîncă, că sînt fii și frați unii cu alții. În fața ei se topește răutatea și dispar distanțele și nemulțumirile din sufletul oamenilor, cad zidurile urii despărțitoare dintre rasele umane, credințele religioase, popoare etc.

Vorbînd despre puterea dragostei creștine, Sfîntul Apostol Pavel zice în minunatul imn pe care îl închină ei: „Dragostea îndelung rabdă... nu pizmăiește, nu se trufeste... nu se poartă cu necuviință... nu caută ale sale... nu se mînie, nu ține minte răul. Nu se bucură de nedreptate, ci se bucură de adevăr. Toate le suferă, toate le crede, toate le nădăjduiește, toate le rabdă. Dragostea nu pierie niciodată” (I Cor. 13, 1—8).

Iubirea are caracter universal și etern, ca și Dumnezeu din care purcede. Adevărul acesta îl remarcă filozoful francez Bergson († 1940), cînd zice: „Iubirea creștină nu este o simplă iubire a unui om pentru Dumnezeu, ci iubirea lui Dumnezeu pentru toți oamenii... Oare, nu este aceasta fraternitatea pe care au recomandat-o filozofii în numele rațiunii, deducînd că toți oamenii au prin natura lor una și aceeași origine și esență rațională?”

Puterea dragostei stă în spiritul său de detașare de păcat, de purificare și de jertfă pentru altul, în contopirea cu Dumnezeu care întărește pe toți cei ce se unesc cu El. De aceea dragostea este arma de luptă a creștinului. Valoarea omului o arată faptele sale de dragoste față de Dumnezeu și de semenii săi. Dragostea este „etalonul auri” al adevăratei noastre creștinătăți. Adică, atîta duh și viață creștină avem în noi, fiecare, cîtă dragoste răspîndim în jurul nostru, cît bine aducem societății prin ea.

Dragostea creștină este temelia umanismului divin. Ea topește gheața groasă a egoismului, unește și solidarizează voințele oamenilor pentru idealuri comune, pentru scopuri colective. Pe ea și prin ea se clădește marea familie a Părintelui ceresc, Uma-

nitatea, ca un tot indivizibil. Prin ea se realizează idealul înfrățirii universale, al libertății și al egalității depline, prin dreapta participare a tuturor oamenilor la esența lor superioară, la creația valorilor culturale și materiale, la progresul social multilateral.

În lumina și căldura acestei iubiri, nici un om nu trebuie disprețuit, oricît ar fi de rău și decăzut, pentru că este chipul lui Dumnezeu desfigurat, este fratele nostru care trebuie ridicat. Deci fiecare om este vrednic de iubirea și jertfa noastră cea mai curată. Cel ce refuză această dragoste, nu este fiul lui Dumnezeu și se pierde. Căci zice A. Homiacov undeva că ne mîntuim în comunitate de dragoste și de rugăciune și ne pierdem prin izolare, ieșind din ea.

Pe temelul universalității iubirii creștine, Sfîntul Pavel proclamă principiul de drept divin al egalității și înfrățirii oamenilor, zicînd: „În Hristos nu este nici iudeu, nici elin, nu este rob nici slobod, nu este parte bărbătească și nici femeiască, ci toți una” (Gal. 3, 26—28). Sclavia este desființată chiar în forma sa neocolonialistă, pentru că înjosește pe om și este păcat. Nu există privilegiul din naștere; toți oamenii sînt egali în fața lui Dumnezeu și trebuie ridicați la asemănarea cu El.

În spiritul iubirii evanghelice nu există popor de domni și de slugi, rase superioare și inferioare. Dreptul forței a căzut, toți oamenii au origine divină și esență spirituală, au aceleași puteri creatoare de valori universale. Dragostea creștină face să cadă teoria rușinoasă și jignitoare a rasismului, fiindcă este în conflict cu realitatea și legea umană, în opoziție cu toate științele umaniste bazate pe experiența pozitivă.

Iubirea creștină binefăcătoare a revelat idealuri umanitare pe care le-au ascuns patimile ca—egoismul, nedreptatea, viclenia, ura și lăcomia.

Mîntuitorul Hristos a venit ca lumea să aibă „viață din belșug” (Ioan 10, 10), ceea ce este posibil numai trăind în dragoste, în unire și în pace unii cu alții. Pacea este lucrarea dragostei lui Dumnezeu față de noi, căci ne-a iertat păcatul strămoșesc și pacea trebuie să fie și lucrarea dragostei noastre, ca să ne iertăm și să ne ajutăm unii pe alții. Domnul Iisus este dragostea lui Dumnezeu-Tatăl, care s-a întrupat ca toți oamenii să fie una prin El, după cum El și Tatăl și Sf. Duh una sînt. (Ioan 17, 11, 21, 26). Dragostea și pacea întăresc unirea și unirea face puterea. La această unire sînt chemați azi toți creștinii, fără deosebire de confesiune, de neam, de rasă etc.

(Continuare în pag. 4)

BUCURIA MUNCII CREATOARE

Semnul sub care se desfășoară viața în patria noastră și sub care se sărbătorește și în anul acesta ziua de 1 Mai, ziua solidarității internaționale a celor ce muncesc, putem spune că este bucuria muncii creatoare, în uzine și pe șantiere, în școli și pe ogoare, la munte și la mare.

Aceasta pentru că între muncă și bucurie există o condiționare reciprocă. Nu există muncă adevărată, adică liber consimțită, rodnică și aducătoare de progres, fără bucurie și nu există voie bună, dispoziție sufletească voioasă, dragoste de viață, fără muncă adevărată.

Aceste realități au fost încetățenite în țara noastră, pentru întreg poporul, cu deosebire odată cu instaurarea unui regim democratic, cu terminarea celui de al doilea război mondial și stabilirea păcii în Europa, cu desființarea exploatării omului de către om și promovarea principiilor umaniste în toate sectoarele vieții și activității. Noua orînduire instaurată în țara noastră a descătușat forțele vitale ale poporului, a declanșat energiile lui creatoare, a stimulat munca productivă și eforturile rodnice, a sporit râvna și hărnicia tuturor, a mărit treptat și neîncetat productivitatea muncii. Triumful muncii libere și creatoare, colective și dirijate științific prin planuri economice și culturale de lungă durată și de perspectivă se vede astăzi concretizat mai ales în fabrici, uzine și orașe noi, în școli, spitale și laboratoare moderne utilizate, în hidrocentrale, linii ferate, șosele, tunele și poduri construite la nivelul tehnicii mondiale, în mașin-unelte și produse tehnice și chimice de înaltă tehnicitate, în case și blocuri noi de locuit, în milioane de cărți de tot felul și, în general, în progresul multilateral al României noastre socialiste, în prestigiul ei internațional și în creșterea neconținută a nivelului de trai al poporului nostru.

Mersul ascendent al economiei, culturii și nivelului de trai din țara noastră este asigurat și pe viitor de către conducerea noastră de stat prin măsuri noi, înțelepte și energice ca: organizarea științifică a producției și a muncii, recunoașterea de către colectivitate a rolului și aportului fiecărui ins în promovarea economiei și culturii, fixarea strictă a responsabilității fiecărui ins și fiecărui grup de lucru, cointeresarea materială, perfecționarea pregătirii profesionale și culturale, îmbinarea experienței pozitive, promovarea legalității, ordinii și puterea de muncă proprii celor tineri, așezarea

omului potrivit la locul potrivit, stabilirea unor criterii juste pentru selecționarea, creșterea și promovarea cadrelor de conducere, încurajarea și mobilizarea spiritelor inventive, dezvoltarea spiritului de inițiativă în proporții de masă, generalizarea experienței pozitive, promovarea legalității, ordinii și disciplinei în toate sectoarele de activitate, ocrotirea drepturilor și libertăților cetățenești, consultarea și valorificarea opiniei maselor populare asupra problemelor de interes general, organizarea administrativă a teritoriului Republicii Socialiste România, reorganizarea ministerelor și a instituțiilor Centrale de stat, conducerea ministerelor și a celorlalte organe Centrale ale Administrației de stat pe baza principiului conducerii colective, organizarea și disciplina muncii în unitățile socialiste, asigurarea și controlul calității produselor, organizarea activității de cercetare științifică și în sfârșit, prin eforturi diplomatice pe linia colaborării reciproce avantajoase între toate statele și popoarele și a apărării păcii și securității în Europa și în lumea întreagă.

Sîntem convinși că toate aceste măsuri și strădanii vor rodi din plin și neîntârziat prin voința poporului, vor duce la atingerea cotelor de dezvoltare economică, culturală și socială preconizate și vor spori în fiecare zi munca conștiincioasă și bucuria, dragostea de muncă și de viață, satisfacțiile muncii, optimismul robust și realist, încrederea în viață, în viitorul luminos al Patriei noastre și în conducătorii ei, dragostea de Patrie, conștiința cetățenească și mîndria de a fi cetățean al unei țări libere, în plin avînt creator.

Dragostea de muncă, de viață, de patrie și de popor, încrederea în orînduirea socială și în viitorul luminos și fericit al Patriei noastre ne însuflă și Biserica noastră. Ea este alături de popor, așa cum a fost în tot trecutul nostru istoric. Biserica Ortodoxă Română vesteste mesajul evanghelic și educă pe toți membrii ei într-un spirit de pace și înfrățire, de slujire față de om, patrie și lume, în conformitate cu învățăturile religioase, morale, sociale și umanitare evanghelice. Ea se roagă pentru toți și slujește credincioșilor ei, societății și poporului nostru și contribuie prin cuvînt și faptă la înflorirea continuă a Republicii Socialiste România și la realizarea unității, propășirii permanente a întregului nostru popor.

Pr. I. Glăjar

ZIUA INDEPENDENȚEI ȘI A VICTORIEI

La 9 mai a. c., aniversăm împlinirea a 93 de ani de la momentul istoric al cuceririi și proclamării independenței noastre de stat, precum și împlinirii a 25 de ani de la victoria cea mare asupra fascismului german.

Ziua de 9 mai 1877 și ziua de 9 mai 1945 constituie două date de mare însemnătate istorică și de profunde semnificații pentru poporul nostru.

Cele legate de nemuritoarea pagină a anului 1877 au constituit un strălucit examen și o dovadă grăitoare a virtuților ostășești românești în fața Europei și a lumii întregi.

Sacrificiul de sînge al soldaților români a pecetluit proclamarea independenței de stat, a exprimat hotărîrea poporului român de a nu se abține de la nici o jertfă pentru dobîndirea și menținerea neatrîrnării sale. În luptele comune purtate de trupele române și ruse pe cîmpurile de bătălie ale războiului din 1877—1878, s-a făurit o prietenie trainică între cele două popoare.

Cucerirea independenței a constituit o importantă verigă în procesul de făurire a statului român unitar, început la 24 ianuarie 1859 și încununat în decembrie 1918 prin unirea Transilvaniei cu România. Ea a deschis noi perspective de progres țării noastre, a deschis drumul spre condiții mai bune de luptă pentru emanciparea socială și pentru afirmarea României moderne pe arena vieții internaționale.

Victoria din 9 mai 1945 reprezintă un eveniment epocal al istoriei universale, cu adînci rezonanțe și urmări pentru destinele umanității și civilizației mondiale. Ea este simbolul triumfului civilizației umane asupra barbariei.

Victoria de la 9 mai 1945 a fost realizată cu prețul unor imense sacrificii umane și materiale ale statelor care au format coaliția antifascistă. Contribuția hotărîtoare la salvarea omenirii de

robia nazistă a adus-o Uniunea Sovietică, care a purtat pe umerii ei greul celui de-al doilea război mondial.

La realizarea acestei mari victorii, România și-a adus din plin contribuția. Ea a înscris o pagină memorabilă în desfășurarea luptei antifasciste. Începînd cu insurecția armată din august 1944, care a dat o puternică lovitură situației strategico-militare a inamicului, poporul român a participat — cu întregul său potențial militar, uman și economic — la războiul antifascist. Prin numărul combatanților, prin amploarea operațiunilor militare în care a fost angajat și prin uriașul efort economic, poporul român a adus o prețioasă contribuție la zdrobirea hitlerismului.

În împrejurările internaționale favorabile din vara anului 1944, cînd trupele hitleriste primeau lovituri puternice — pe toate fronturile — din partea armatelor coaliției antifasciste, insurecția armată din august 1944 a dus la înlăturarea regimului antoneșcian, la ieșirea României din războiul antisovietic și la alăturarea țării noastre de partea coaliției antifasciste.

Ca un singur om, întreaga armată română a întors imediat armele împotriva Germaniei hitleriste și întregul popor român s-a angajat ferm în lupta împotriva acesteia.

Acționînd cu vitejie și eroism, beneficiind de sprijinul larg al formațiunilor de luptă patriotice, precum și al întregului popor, ostașii români au zdrobit rezistența dușmanului și au curățat de inamic partea centrală, de sud-est și sud-vest a țării, au sfărîmat încercările sale de a pătrunde de peste graniță pentru a ocupa trecătorile din Carpații Meridionali și Apuseni.

Umăr la umăr cu ostașii sovietici, ostașii români au luptat cu vitejie pentru alungarea armatelor germane de pe întregul teritoriu al patriei

Dormi Bărnățiu liniștit...

— Închinare zilei de 3/15 mai 1848 —

A strigat Bărnățiu — mulți știu —
Din orașul drag Sibiu,
Că: — „Ardealul nu-i pustiu!”
Și cînd a grăit așa,
Sfîntă vorba îi era
Căci Ardealul — scump pămînt —
Nu a fost pustiu nici cînd!
A trăit veac, după veac
Chiar aici poporul dac!
Ș-a continuat naște
Păstrînd datinele sfinte
Ca apoi — strînși — cu romanii
Să înfrunte dîrji dușmanii!
După ani nenumărați,
Pe-acești oameni minunați
Li găsim „împreunați”
Plămădind pentru vecie —
(Cum bine CRONICA scrie):
Un alt neam, un alt popor
Bun, blajin și muncitor;
Ne-nfricat și cu renume,
Cum îl știe-ntr-o lume!
Neamu-acela — nu greșesc —
E poporul românesc!

Dormi Bărnățiu liniștit
Căci Ardealul tău iubit
Este liber — fericit —
Precum noi toți am dorit!
De-acum, Domnul să păzească
Mîndra Țară Românească!

Nicolae Isac
cîntăreț bisericesc

și apoi, pentru eliberarea de sub jugul fascist a popoarelor ungar și cehoslovac. Efectivul total al trupelor române care au luat parte, alături de ostașii sovietici, la luptele împotriva hitleriștilor în perioada de la 23 august 1944 pînă în mai 1945, s-a ridicat la 538.536 de ostași și ofițeri.

Prin sîngele vărsat în comun de ostașii români și sovietici în apărarea idealurilor de libertate, independență, pace și progres social, s-a făurit o verigă istorică pe planul adîncirii relațiilor de prietenie dintre poporul nostru și popoarele Uniunii Sovietice și s-a pecetluit frăția de arme româno-sovietică.

Dar pe lîngă aportul său militar, pe lîngă grelele sale jertfe de sînge, România a adus și o importantă contribuție economică la lupta antifascistă. După date estimative, această contribuție reprezintă peste un miliard de dolari (la valoarea valutară din anul 1938).

Din toate acestea rezultă că aportul țării noastre la apropierea Zilei Victoriei a fost efectiv și vrednic de apreciat. De altfel, atît documentele vremii cît și istoriografia contemporană obiectivă, recunosc însemnătatea deosebită a contribuției României la victoria antifascistă.

Generația nouă, care cunoaște o lume pe care luptătorii de pe front abia o visau, generația care ridică astăzi edificiul societății socialiste, cinstește după cum se cuvine pe cei ce au luptat și și-au vărsat sîngele pentru ca făurirea vieții noi de azi să devină posibilă. De asemenea, ea își exprimă toată admirația față de eroismul și spiritul de jertfă vădite în războiul antihitlerist de către glorioasa armată sovietică, față de înalta sa forță combativă, față de tehnica sa de luptă, față de eficacitatea planurilor comandamentului sovietic.

Ziua independenței și a victoriei sînt două din temeliiile mulțumită căroră am obținut istoricele victorii din ultimul sfert de veac, pe drumul libertății, democrației, progresului și civilizației socialiste.

Din adîncă semnificație a aniversării datelor de 9 mai 1877 și de 9 mai 1945, desprindem puter-nica și nobila chemare la unirea și intensificarea tuturor eforturilor pentru preîntîmpinarea unui nou război mondial, pentru menținerea și întărirea păcii în lume, precum și la dăruirea totală pentru propășirea și înflorirea multilaterală a Patriei noastre socialiste.

T.R.

Lumina lui Hristos

(Urmare din pag. 1)

mina ta vom vedea lumină" (Ps. 35, 9), sau cuvintele Mântuitorului când ne învață direct acest lucru, când spune: „Eu sînt lumina lumii; cel ce vine după mine nu va umbla întru întuneric, ci va avea lumina vieții" (Ioan 8, 12).

După cum propovăduiește Biserica noastră și cum ne arată Sf. Părinți de atîtea ori în graiurile lor pline de înțelepciune, Învierii Domnului își aruncă lumina sale binefăcătoare nu numai asupra ființei noastre sufletești, ci și asupra altor sectoare importante ale vieții. În această privință Sfîntul Ioan Gură de Aur spune: „Iată ne-a sosit sărbătoarea cea dorită și mîntuitoare, ziua Învierii Domnului nostru Iisus Hristos, temeiul păcii, pricina împăcării, încetarea războaielor, călcarea morții, înfrîngerea diavolului”.

Desigur că la deplina realizare a acestor idealuri omenești sîntem chemați și noi să punem umărul. Cum? Prin continua noastră îmbunătățire, prin permanența înfrumusețare a vieții noastre sufletești. „Să nu trîndăvim — ne învață Sf. Ioan Gură de Aur — pentru că a trecut postul. Dimpotrivă, acum mai mult ca înainte să avem mai multă grijă de suflet, pentru ca nu cumva să se îngrășe trupul și să slăbească sufletul”. Se știe că sufletul este frîul trupului și că un suflet sănătos, luminat, conduce pe căile cele bune și viața trupului, ca și viața unei obști mai mari în general.

Înceind aceste cîteva gînduri prilejuite de această perioadă a Pentecostarului (care de cult din care se cîntă la strană de la Paști pînă la Ruszlii), vom spune deci că așa cum, sub razele soarelui de primăvară, mugurii pomilor și copacilor, ai castanului de pildă, se sparg și cresc aproape văzînd cu ochii, la fel și sufletele noastre se deschid sub puterea razelor binefăcătoare ale Învierii Domnului, ale bogăției de har, de învățături, de cîntări care izvorăsc din acest mare praznic creștinesc.

Să reținem de asemenea că așa după cum umbra, întunericul este moartea plantelor, a vieții în ce are ea mai frumos, fiind doar raiul mușgaiului, al parazitilor de orice fel, la fel și întunericul sufleteș, care este neștiința și păcatul sub toate formele lui, înseamnăuciderea vieții noastre spirituale, ba și truștii de atîtea ori.

Să ne îmbrăcăm deci cu lumina lui Hristos, ca cu o haină; să lășăm să pătrundă în toate unghiurile sufletului nostru lumina Învierii Domnului, razele dătătoare de viață ale virtuților, la care sîntem chemați în toată bună vremea, dar mai ales în aceste zile prea luminoase. Să ne îmbrăcăm adică cu lumina omeniei și a cinstei; cu lumina cumințeniei și a hărniciei; cu lumina buneii cuvințe și a respectului față de tot omul, căci cu aceste fapte bune și altele asemenea lor luminîndu-ne, ne vom cîștiga un bun nume și vom fi de adevărat folos semenilor și Patriei noastre dragi.

Diacon Gh. Papuc

Gînduri despre dragostea creștină

(Urmare din pag. 2)

În numele și în duhul dragostei lui Hristos — Dumnezeu nostru, a luat naștere mișcarea ecumenică a Bisericilor creștine din toată lumea, al cărei scop este apropierea, unitatea și colaborarea lor pentru pacea, binele și fericirea oamenilor și a popoarelor de pe tot pămîntul.

Trăim în era atomică, a progresului tehnic material uimitor. Aceasta ne impune să ne ridicăm și nivelul de viață spiritual-moral. *Iubire, cât mai multă iubire* și totul se schimbă spre fericirea tuturor! Căci ea schimbă inima și mentalitatea omului, îl face să fie mai cinstit, mai drept, binefăcător, iertător, jertfelnic cu toți. Ea zmulge egoismul din om, îl face mai bun și bunătațea fiecăruia revărsată în afară, strînsă la un loc face lumea mai bună, iar viața mai demnă, frumoasă și plăcută.

Acesta este mesajul ecumenismului contemporan. Să ne unim cu toți creștinii în dragoste de Dumnezeu și de aproapele să fim apostolii dreptății și ai păcii, ai colaborării și armoniei între popoare și state, ca să nu mai fie război în lume.

Adevărul despre forța transfigurătoare a dragostei îl arată și pedagogul Makarencu, care zice: „Dragostea este sentimentul cel mai mareț, care face minuni, făurește oameni noi, și crează cele mai mari valori morale”.

Numai învăpăiați de dragoste, oamenii se eliberează de păcate și patimi, de ură și fărădeleși și se avîntă cu pasiune sfîntă către muncă creatoare și luptă pentru progresul tuturor.

Prot. Dr. S. Radu

Profetul Isaia

Prima carte profetică din Vechiul Testament poartă numele Isaia, după bărbatul inspirat de Dumnezeu, care a scris-o și pe care Biserica noastră îl serbează în 9 mai.

Autorul ei, Profetul Isaia, a fost un învățător al poporului evreesc, vreme de 40—50 de ani, desfășurîndu-și activitatea cam pe la anii 740—701, înainte de nașterea Mîntuitorului. Rolul său a fost predicarea adevărului religios, cu privire la credința într-un singur Dumnezeu și combaterea idolatriei. Trăind viață aleasă, a fost luminat de Duhul lui Dumnezeu; prin gura sa a grăit Domnul, prezicînd unele date privitoare la istoria mîntuirii noastre.

Pe lîngă alte mărturisiri, în profetiile sale a vorbit și a scris cu înțeles clar despre venirea Mîntuitorului Iisus Hristos. Vestea aceasta, adusă de el cu multă vreme înainte, i-a dat numele de Evanghelistul Vechiului Testament. Cele vestite de acest evanghelist — cu vreo șapte secole mai înainte — s-au dovedit realități mărturisite de sfinții scriitori al Testamentului celui Nou.

În cele ce urmează, vor fi înșirate pe scurt, cîteva profetii cu privire la nașterea, începutul activității publice și patimile Mîntuitorului nostru Iisus Hristos, precum și descrierea împlinirii lor în Noul Testament.

Despre Maica Domnului, ca Născătoare de Dumnezeu, Profetul Isaia a scris: „Iată Fecioara va lua în pîntece și va naște fiu și vor chema numele lui Emanuel” (Is. 7, 14). Sf. Evanghelist Luca descrie buna-vestire, pe care îngerul Gavriil a rostit-o: „Nu te teme, Marie, căci ai aflat har la Dumnezeu. Și iată vei lua în pîntece și vei naște fiu și vei chema numele lui Iisus. Acesta va fi mare și Fiul Celui Preaînalt se va chema...” (Lc. 1, 30—32).

Neamul Mîntuitorului după trup, ca urmaș al împăratului David, de asemenea este recunoscut: „O mlădiță va ieși din tulpina lui Iesei și un vîlstar din rădăcina lui va da. Și se va odihni peste el Duhul lui Dumnezeu...” (Is. 11, 1—2). Și această proorocie a fost adevărată în Noul Testament, prin cuvintele spuse de Sf. Ap. Pavel, în prima sa călătorie misionară. El a predicat în Antiohia Pisidiei spunînd printre altele: „(Dumnezeu) a zis mărturisind: Aflat-am pe David al lui Iesei, bărbat după inima Mea, care va face toate voiele Mele. Din urmașii acestuia, Dumnezeu, după făgăduință, i-a adus lui Israel un Mîntuitor, pe Iisus...” (F. Ap. 13, 22—23).

Pruncul sfînt este laudat de profetul Isaia: „Căci prunc s-a născut nouă, un fiu s-a dat nouă, a cărui stăpînire e pe umărul lui și se cheamă numele lui: Înger de mare sfat, Sfetnic minunat, Dumnezeu tare, biruitor, Domn al păcii, Părinte al veacului ce va să fie. Și mare va fi stăpînirea lui și pacea lui nu va avea hotar” (Is. 9, 5—6). În Legea Nouă, Mîntuitorul este recunoscut de Sf. Ap. Pavel ca „Domn al păcii”: „Căci el este pacea noastră” (Ef. 2—14). Cu altă ocazie a binecuvîntat pe cei din Roma: „Iar Dumnezeul păcii să fie cu voi cu toți. Amin!” (Rom. 15, 33).

Începerea activității publice a Mîntuitorului este prezisă de Isaia și predicată de Sf. Ioan Botezătorul: „Un glas strigă în pustie: Gătiți calea Domnului, drepte faceți în loc neumblat cărările Dumnezeului nostru” (Is. 40, 3; cf. Mt. 3, 3).

În sfîrșit, și patimile Domnului sînt înfățișate de Profetul Isaia: „Chinuit a fost, dar s-a supus și nu și-a deschis gura sa; ca un miel spre junghiere s-a adus și ca o oaie fără glas înaintea celor ce o tund, așa nu și-a deschis gura sa. Întru smerenia lui judecata lui s-a ridicat și neamul lui cine îl va spune? Că s-a luat de pe pămînt viața lui! Pentru fărădelegile poporului meu a fost adus spre moarte” (Is. 53, 7—8). Însuși Mîntuitorul, în Noul Său Așezămînt a spus ucenicilor Săi adevărul acestei profetii: „Iată ne suim în Ierusalim și se vor împlini toate cele scrise prin prooroci despre Fiul Omului. Căci va fi dat păgînilor și va fi batjocorit și va fi ocărit și scuipat. Și, după ce îl vor biciui, îl vor ucide; dar a treia zi va învia” (Lc. 18, 31—33). În sfîrșitul pămîntului pe Cruce: „după ce a luat oțetul, Iisus a zis: „Să-vîrșitu-s-a. Și plecîndu-și capul, și-a dat duhul” (In. 19, 30).

Profetul Isaia — după cum am văzut mai sus — a fost un prezicator al vieii și rînduiei lui Dumnezeu, așa cum a scris în cartea sa. Primul

La mormintele eroilor

Pe mormintele lor cresc ierburi și cresc flori,
Au trecut peste ele de mult negrii nori,
Plouă acum cu bucurii peste orfani,
Rănilile văduvelor s-au închis în ani.

Dar la mormintele lor venim, poposim,
Să știe c-ale păcii cetăți construim,
Că jertfele lor n-au fost în zadar,
Ele au fost lumină, izbîndă și har.

Cu brațele-nărcate de flori risipim
Petalele dragostei și-așa ne unim
Să piară războaie, durerea să piară,
Pacea să cuprindă țară după țară.

Pr. Șt. Tascianu

Informații

— În 16 martie 1970 a avut loc plenara Comitetului Național pentru Apărarea Păcii din Republica Socialistă România. Au participat membri ai Comitetului și, în calitate de invitați, președinții și secretarii comitetelor județene de luptă pentru pace.

Din partea cultelor din țara noastră, la discuții au participat: I. P. S. Dr. Iustin Moisescu, Mitropolitul Moldovei și Sucevei; P. C. Alexandru Ionescu, vicar al Arhiepiscopiei Bucureștilor; Em. Sa Ladislau Papp, Episcopul reformat al Oradiei și dl Moses Rosen, Șef rabin al cultului mozaic.

Plenara a aprobat planul de activitate al Comitetului Național pentru Apărarea Păcii, care prevede o seamă de manifestări pe plan național și internațional, menite să contribuie la promovarea înțelegerii între popoare și întărirea păcii în lume.

Între cei patru profeti mari, e cinstit ca singurul evanghelist al Testamentului Vechi. Profetiile sale s-au adevărat prin împlinirea lor în Noul Testament, formînd în acest chip o legătură a rînduiei lui Dumnezeu. Această rînduială sfîntă se lămuirește de Fer. Augustin care spune: „Vechiul Testament în cel Nou se descoperă; Noul Testament în cel vechi se ascunde” (Întreb. 73 la Ieșire).

Prin limpezimea acestui adevăr se vede importanța primei cărți profetice și inspirația divină ce s-a pogorît peste autorul ei, Profetul Isaia.

Pr. I. Buta

† Preot Ioan Ghicășan

După o neputință de aproape 10 ani, s-a stins din viață în ziua de 31 martie 1970, la vîrsta de 65 ani, la domiciliul său din Sibiu, preotul pensionar Ioan Ghicășan.

S-a născut în Sibiu la 13 august 1904. Copilăria și-a petrecut-o în Ludoș și Vorumloc, urmînd cursurile școlii elementare din Copșa Mică și din Vorumloc apoi școala medie din Sibiu și apoi fosta Academie teologică „Andreiană” din Sibiu.

În anul 1930 se căsătorește cu Maria Suciuc, fiindu-le binecuvîntată familia cu doi copii, Ioan și Maria.

Fiind hirotonit ca preot, e ales la parohia ort. română Nocrich, jud. Sibiu, unde păstorește vreme de 29 de ani cu o deplină conștiință a datoriei și demnități. Atît biserica cît și casa parohială au fost gospodărite cu vrednicie.

Înconjurat de membrii familiei sale, colegi de școală și de activitate, delegați ai foștilor săi enoriași și alți prieteni și cunoscuți, i s-a făcut prohodirea la domiciliul familiei, în ziua de 2 aprilie 1970, de un sobor de preoți în frunte cu P. C. protopop al județului Sibiu, Nichifor Todor, răspunsurile fiind date de un grup de studenți teologi sub conducerea P. C. prof. Gheorghe Șoima de la Institutul Teologic din Sibiu.

Panegiricul a fost rostit de P. C. protopop N. Todor, care a scos în evidență rîvna preoțească, spiritul gospodăresc și calitățile personale de ordin cultural-artistic care l-au caracterizat și i-au definit profilul unui preot destoinic și activ.

Regretat de toți cei ce l-au cunoscut, a fost condus pe ultimul său drum și așezat spre veșnică odihnă în Cimitirul Ortodox din Sibiu.

Dumnezeu să-i facă parte cu aleșii Săi!

N. T.